U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **předseda Krajského soudu v Praze,** se sídlem nám. Kinských 5, Praha 5, v řízení o námitce podjatosti a návrhu na přikázání věci jinému soudu, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 45 A 34/2017,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 34/2017 **se přikazuje** Krajskému soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 3. 3. 2017 se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem krajského soudu, který způsobila předsedkyně Krajského soudu v Praze soudu vydáním rozvrhu práce. Žalobce současně uplatnil námitku podjatosti Krajského soudu v Praze a s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2016, sp. zn. Nad 243/2016, vyjádřil rovněž přesvědčení, že jsou všichni soudci Městského soudu v Praze vyloučeni ve všech věcech týkajících se žalobce. Dále uvedl, že navrhuje odnětí věci Městskému soudu v Praze i Krajskému soudu v Praze.

[2] Dne 17. 3. 2017 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen spis Krajského soudu v Praze, sp. zn. 45 A 34/2017, spolu s předkládací zprávou, v níž krajský soud sám shledal důvody pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů z projednání a rozhodnutí této věci. Žalovaným správním orgánem je totiž předseda Krajského soudu v Praze, který vykonává své pravomoci při správě soudu ve vztahu ke všem soudcům tohoto soudu. Z těchto systémových důvodů jsou podle krajského soudu všichni soudci zařazení k výkonu soudnictví na úseku správního soudnictví vyloučeni z projednávání dané věci. Podle krajského soudu tak jsou splněny podmínky pro delegaci nutnou, tj. přikázání věci k rozhodnutí jinému krajskému soudu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce konstantně navrhuje v jiných věcech, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Brně, a že nesouhlasí s projednáním věci Městským soudem v Praze.

[3] Žalobce v nyní projednávaném případě žalobou podanou u Krajského soudu v Praze brojí proti rozvrhu práce vydanému bývalou předsedkyní tohoto soudu. O této žalobě by tak rozhodovali soudci působící u soudu, jehož se spor přímo týká. Žalobce navíc současně namítá podjatost všech soudců tohoto soudu. Kasační soud proto musel posoudit, zda jsou dány objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli posuzovat činnost soudu, u kterého sami působí.
[4] Jak již Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně konstatoval *„objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců za situace, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí“* (srov. např. usnesení ze dne 13. 10. 2016, č. j. Nad 243/2016 - 15, nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70. Na dříve vysloveném právním názoru pak Nejvyšší správní soud setrvává i v nyní posuzované věci, přičemž neshledal důvodu, proč by nemohl být analogicky aplikován i v případě tvrzeného nezákonného zásahu příslušného soudu. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu *nemo iudex in causa sua*, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu.

[5] Proto má Nejvyšší správní soud za to, že v posuzované věci došlo k vyloučení všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Praze pro možnou podjatost, s ohledem na skutečnost, že žalobou je napaden akt předsedkyně téhož soudu, která vůči těmto soudcům stojí v nadřízené pozici v rámci výkonu státní správy soudů. U Krajského soudu v Praze tedy není možné sestavit specializovaný senát, který by ve věci rozhodl. K totožnému závěru ostatně dospěl i sám krajský soud ve výše zmíněné předkládací zprávě.

[6] Nejvyšší správní soud proto postupoval (aniž by výrokem rozhodoval o podjatosti všech soudců krajského soudu, srov. usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. Nao 190/2015 - 12) podle § 9 odst. 1 s. ř. s., ve kterém je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů věcně a místně příslušného soudu. Citované ustanovení upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu nelze sestavit senát.

[7] Nejvyšší správní soud proto přikázal věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně. Tento soud vybral při neexistenci jiných relevantních hledisek jednak na základě opakujících se návrhů žalobce v obdobných věcech (za všechny např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 116/2017 - 34), jednak z důvodu procesní ekonomie vzhledem k možnosti předání spisu mezi soudy „krátkou cestou“.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu